

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Велико Търново, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Йордан Воденичаров

при участието на секретаря Красимира Г. Илиева
като разгледа докладваното от Йордан Воденичаров Търговско дело № 20214100900060 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид:

Ищецът НАП – гр.София/ представляваща държавата на основание чл.10, ал.1, т.15 на ЗНАП/ чрез директора си твърди в исковата молба , че по силата на решение № 102/21.12.2020 г. по т.д. № 157/2020 г. на ВТОС е обявена неплатежоспособността на ЗКПУ „Съдружие-94“, със седалище и адрес на управление: с.П , Община Полски Тръмбеш, с ЕИК 814206185 и е открито производство по несъстоятелност на кооперацията. Синдикът е изготвил и обявил в Търговския регистър на 10.05.2021 г. списък на приети вземания на кредиторите на кооперацията , в който са включени , но като непривилегировани поради незачетена поредност на удовлетворяване по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ, предявените с молба от 13.03.2021 г. в срока по чл. 685, ал.1 ТЗ публични вземания в общ размер на 114 645,71 лева / от които: главници- 98 804,23 лева и законни мораторни лихви – 15 841, 48 лева /, обезпечени чрез наложени запори по реда на ДОПК с постановления за налагане на обезпечителни мерки от 20.03.2018 г., 29.03.2019 г., 12.12.2019 г. , 01.06.2020 г. , 15.07.2020 г. , 08.10.2020 г. и 19.10.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП В.Търново, *вписани по реда на Закона за особените залози в ЦРОЗ* по партидата на длъжника на 24.09.2018 г., 17.04.2019 г. , 06.01.2020 г. и на 17.03.2021 г.

В срока по чл.690, ал.1 ТЗ е подадено възражение за промяна на удовлетворителната поредност/ зачитане на правото на предпочтително удовлетворяване/ , което на практика е оставено без положителен резултат, тъй-като с определение № 61/12.05.2021 г. по т.д. № 157/2020 г. съдът по несъстоятелността е одобрил на основание чл.692, ал.1 ТЗ представените от синдика по чл. 686, ал.1 ТЗ списъци на приети и неприети вземания, без да разгледа възражението.

Предвид горетвърдяното , моли съдът да постанови решение , с което да приеме за установено , че така приетите публични вземания се ползват с право на предпочтително удовлетворение по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ.

В с.з. чрез процесуалния си представител , ищецът поддържа предявения иск.

Ответната страна уведомена по реда на чл.50, ал.4 ГПК не се представлява и не е изразила становище по делото.

Синдикът изразява становище за неоснователност/ и частична недопустимост / на предявения иск с възражения , че публичните вземания , заради които са издадени постановленията за налагане на обезпечителни мерки/ запори на автомобили , трактори и други машини и съоръжения със земеделско предназначение / от 20.03.2018 г. , 29.03.2018 г. и 12.12.2019 г. са приети като обезпечени, а що се отнася до останалите те не създават в полза на държавата привилегията по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ, тъй- като вписването на запорите в ЦРОЗ е станало след датата на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност.

Съдът след като обсъди доводите на ищеца и синдика като задължителен участник в това особено исково производство , приема за установено и обосновава следните правни изводи:

Предявен е по реда на чл. 694, ал.2, т.1 на ТЗ иск за установяване на привилегия на публични вземания в приложното поле на чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ.

Искът е допустим , доколкото почива на твърдения и констатация за: а/ приети в пълен обем публични вземания в съставен и представен от синдика по реда на чл. 686, ал.1 ТЗ списък , в който не е отбелязано , че притежават привилегията/ правото на предпочитително удовлетворение/, заявена да произтича от наложени по реда на ДОПК и вписани по реда на ЗОЗ обезпечителни мерки във вид на запори- факти, представени като запълващи предпоставките от хипотезата на горепосочената законова правна норма, т.е. същата/ обезпечителната мярка като привилегия / не е включена / не е зачетена като съществуваща / в обхвата на индивидуализацията на вземанията ; б/ подаденото в тази юридическа връзка възражение по реда на чл.690, ал.1 ТЗ е оставено без уважение от съда по реда на чл. 692, ал.4, изр.2-ро ТЗ с определение № 100/13.07.2021 г. , допълващо определение № 61/12.05.2021 г. по т.д. № 157/2020 г. в / срокът по чл. 694, ал.6 ТЗ за предявяването му към датата на завеждане на делото / 28.05.2021 г. / дори не е бил започнал да тече/ още не е имало произнасяне на съда с нарочно определение по направеното възражение / и следователно не е изтекъл.

Фактите – предмет на изложените в исквата молба и становището на синдика твърдения са безспорни и официално документирани , поради което е ненужно да се преповтарят.

Искът е неоснователен.

По начало обезпечителните мерки запор и възбрана обслужват изпълнителните способности на принуда и за разлика от залога и ипотеката не поражда *право на предпочитително удовлетворение* / привилегия /, нито с а правопрепятстващ факт за останалите кредитори да се присъединяват и да налагат запори или възбрани, или да искат изпълнение върху това имущество.

Легалната им цел е да осигурят съхранението на конкретните вещи в имуществото на длъжника, за да може евентуално да се удовлетвори кредитора/ вискателя след осребряването им, като ако първият се разпорежи с тях след налагането на мерките , това разпореждане ще повлече относителна недействителност спрямо втория / все едно не се е случило / – чл.452 ГПК, чл.133 ЗЗД, чл.206 ДОПК.

Текстът на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, обаче, като че ли се отклонява от тези класически от гледище на традицията и правната логика, положения , защото съдържа норма , която предвижда, че „при извършване на разпределението на осребреното имущество , вземанията , обезпечени със залог или ипотека / същинските вещни обезпечения / *или със запор или възбрана* / които не са обезпечения , а обезпечителни процесуални мерки/ , *вписани по реда на Закона за особените залози* се изплащат в първа поредност - от получената сума при реализацията на обезпечението“.

В доктрината е общоприето , че разпоредбата в разглежданата й част подлежи на

поправително тълкуване.

Според нормата на чл. 638, ал.1 ТЗ с откриване на производството по несъстоятелност се спират изпълнителните производства срещу имуществото, включено в масата на несъстоятелността, с *изключение на* имуществата по чл.193 ДОПК. Посочените текстове на закона съдържат норми / чл.638, ал.1 ТЗ, чл.193 ал.1, ал.2, ал.3, ал.4 ДОПК/, които категорично и безспорно уреждат преимуществено принудително изпълнение на публични вземания по реда на ДОПК спрямо вземанията на частните кредитори, което може да продължи и след откриване на производството по несъстоятелност на длъжника, **но в срок до 6 месеца**, ако са изпълнени съответните изисквания.

Текстът на чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ е остарял, тъй-като след обнародването на тази му редакция в ДВ . бр.105/2005 г. са приети изменения в ЗОЗ /обн.ДВ. бр. 108/2007 г./, с които е била създадена т.11 в чл.26, ал.3, предвиждаща, че на вписване по реда на ЗОЗ подлежат запора и възбраната наложени по реда на ДОПК.

Впоследствие точката е отпаднала, като вписването на възбрани по реда на ЗОЗ вече е *недопустимо*/ което означава, че няма как да се извърши привилегировано удовлетворяване на публично вземане, скрепено с въпросната обезпечителна мярка/, докато вписването на запори, въпреки това остава допустимо по смисъла на чл. 26, ал.3, т.1 и т.2 ЗОЗ.

Вписването на запора в ЦРОЗ цели да осигури действието му спрямо заложен кредитор, когато двамата обезпечени кредитори са в положение да се конкурират, по причина, че предмет на запора и залога е една и съща вещь или вземане. Това е така, защото, ако запорът наложен по реда на ГПК или ДОПК не се впише в ЦРОЗ, то той би бил непротивопоставим на зложния кредитор, вписал особен залог, независимо от обстоятелството, че налагането на обезпечителната мярка е в по ранен момент от вписването на залога.

Затова под действие на вписания запор тук се разбира *не осигуряване* на привилегия, а осигуряване на относителна недействителност на последващо извършване от длъжника на разпореждане с вещта или вземането чрез учредяване върху тях на особен залог/ чл.452 ГПК, чл.206 ДОПК/, в която връзка възпрепятства зложния кредитор да впише пристъпване към изпълнение /чл. 32, ал.7 ЗОС/.

Нито в текстовете на чл.136 ЗЗД, нито в тези на чл.194 ДОПК може да се открие норма, според която вземания, обезпечени с възбрана или запор да се ползват с право на предпочитително удовлетворение пред останалите, което показва смущаващо несъответствие на разглежданата част от текста на чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ с тях, и нещо повече дори- пряко противоречие с нормата на чл. 194, ал.3, вр. с ал.1 ДОПК, която урежда привилегия само в полза на кредиторите, чийто вземания са обезпечени със залог, ипотека и право на задържане да ги удовлетворят преди публичните. Щом самият ДОПК не предвижда привилегия за тях като скрепени с обезпечителна мярка запор пред правото на задържане на частен кредитор, недопустимо е такава привилегия да се урежда от друг закон / ТЗ/, тъй-като при събирането им най напред се прилагат разпоредбите на първия закон. След като е очевидно, че публично вземане, за което е наложена обезпечителна мярка запор не е привилегировано по ДОПК, такова каквото е на един заложен кредитор, то по аргумент от по силното основание, това вземане не може да се ползва с особена привилегия от първи ред и когато удовлетворяването му става след изтичане на шестмесечния срок по чл.193, ал.4 ДОПК чрез осребряване на имущество – предмет на запора, в производство по несъстоятелност. Мощен аргумент в подкрепа на горния извод е разпоредбата на чл.724 ТЗ, която се занимава с разпределението на продажната цена на заложена или ипотекирана вещь, *но не и с възбранена или запорирана*.

Щом средствата получени при продажбата на имущество – предмет на наложена обезпечителна мярка запор са недостатъчни да удовлетворят изцяло публичното вземане по реда на индивидуалното публично изпълнение, остатъчното му удовлетворяване става по общия ред – чл.193, ал.2 ДОПК. Ясно е законодателното разрешение, а то е, че

публичният взискател /държавата, общината / се превръща в хирографарен кредитор.

. Единственият смисъл в текста на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ да е въведена възможност за удовлетворяване на вземания/ в разглеждания случай- публични / от първи ред , за които е наложена обезпечителна мярка заповор, вписан по реда на ЗОЗ е да се *укаже връзката* с допуснатото от закона продължаване на изпълнението им по реда на ДОПК , но само за срок до 6 месеца , считано от датата на откриване на производството по несъстоятелност, т.е. първото производство преодолява второто за този срок. Ако обаче имуществото , върху което е наложен заповор се освободи от индивидуалното публичното изпълнение , т.е. не бъде осребрено в 6 месечния срок по реда на ДОПК , съответно се включи/ предаде на синдика / в масата на несъстоятелността и впоследствие бъде осребрено по реда на универсалното принудително изпълнение , възможност за удовлетворяване от първи ред по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ не може да има . Извън уредената с нормата на чл.722, ал.1, т.6 ТЗ привилегия за удовлетворяване на публичните вземания, друга по предна привилегия / несвързана с реалните обезпечения залог и ипотека, както и с правото на задържане / е абсурдно законодателят да въвежда.

Дори да не би се приело развитото по-горе поправително тълкуване на разпоредбата на чл.722, ал.1, т.1 ТЗ в съответната ѝ част с всичките му изложени в тази връзка аргументи и изводи, искът пак се явява неоснователен. Това е така , защото вземанията за които е наложена и вписана по реда на ЗОЗ обезпечителна мярка заповор по първите три постановления на публичния изпълнител са приети от синдика като обезпечени , в смисъл все едно , че са годни за удовлетворяване от първи ред , а тези по останалите четири постановления са негодни , тъй-като вписването на заповорите в регистъра по ЗОЗ е извършено след датата на откриване на производството по несъстоятелност , а изискването на закона за да възникне за тях привилегия, т.е. да са противопоставими на кредиторите на несъстоятелността е вписването да е преди горната дата – аргументи от чл. 638, ал.4, изр.2-ро ТЗ, чл.12, ал.2 ЗОЗ.

По изложените съображения предявеният иск търпи процесуална съдба на отрицание и отхвърляне като неоснователен.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният по реда на чл. 694, ал.2, т.1 на ТЗ от **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ПО ПРИХОДИТЕ-** гр.София срещу ЗКПУ „СЪДРУЖИЕ -94“, със седалище и адрес на управление: с.Павел , Община Полски Тръмбеш , с ЕИК 814206185, иск , имащ за предмет установяване на привилегия на публични вземания , чиято поредност на удовлетворяване, въпросният кредитор на несъстоятелността заявява , че попада в приложното поле на чл. 722, ал.1, т.1 на ТЗ , в общ размер на 114 645,71 лева / от които: главници- 98 804,23 лева и законни мораторни лихви – 15 841, 48 лева /, с твърдение всички да са включени като непривилегировани в одобрен от съда по несъстоятелността по т.д. № 157/2020 г. на ВТОС списък на приетите вземания, обезпечени чрез наложени заповори по реда на ДОПК с постановления от 20.03.2018 г. , 29.03.2019 г. , 12.12.2019 г. , 01.06.2020 г. , 15.07.2020 г. , 08.10.2020 г. и 19.10.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП В.Търново, вписани по реда на Закона за особените залози в ЦРОЗ по партидата на длъжника на 24.09.2018 г. , 17.04.2019 г. , 06.01.2020 г. и на 17.03.2021 г. / последните 4 заповора от горната времева поредност на постановленията /, като *неоснователен*.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Велико Търново: _____